

Հաստատում եմ՝

Երևանի պետական համալսարանի
գիտական հարցերի գծով պրոռեկտոր
Բահայել Բարխուդարյան

12 Նոյեմբերի 2025թ.

ԱՌԱՋԱՏՄԻ ԿԱԶՄԱԿԵՐՊՈՒԹՅԱՆ ԿԱՐԾԻՔ

ԴԱՎԻԹ ԷՂԻԿԻ ՀԱԿՈԲՅԱՆԻ

«ԶԱՍԱՉՎԱԾ ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԻՐԱՎԱԿԱՆ
ԿԱՐԳԱՎԻՃԱԿԻ ՀԻՄՆԱԿԱՆՆԵՐԻ ՍԱՀՄԱՆԱԴՐԱԽԱՎԱԿԱՆ
ՀԵՏԱԶՈՏՈՒԹՈՒՆԸ (ԼԵՌԱՅԻՆ ՂԱՐԱԲԱԴԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՕՐԻՆԱԿՈՎ)»
թեմայով

ԺԲ.00.02- «Հանրային իրավունք» (սահմանադրական, վարչական, ֆինանսական, մունիցիպալ, բնապահպանական, եվրոպական իրավունք, պետական կառավարում) մասնագիտությամբ իրավաբանական զիտուրյունների թեկնածուի զիտական աստիճանի հայցման համար ներկայացված ատենախոսության վերաբերյալ

Ատենախոսության թեման ուղղված է այնպիսի իրավաքաղաքական երևույթի ուսումնասիրությանը, որի վերաբերյալ դեռևս բացակայում է միասնական սահմանադրախրավական մոտեցում։ Զձանաշված պետությունների գոյությունը սահմանադրական ու միջազգային իրավակարգի սահմանային երևույթ է, որտեղ խաչվում են պետական ինքնիշխանության, ժողովուրդների ինքնորոշման և միջազգային իրավունքի նորմերն ու սկզբունքները։ Զձանաշված պետությունները հանդես են զայխ որպես սահմանադրականության յուրօքինակ մոդելներ, որտեղ սահմանադրական նորմատիվային բազան ձևավորվում է առանց միջազգային ձանաշման, սակայն ներքին իրավակարգը գործում է լիարժեք սահմանադրական տրամաբանությամբ։

իմաստ է ստանում պետական ինքնիշխանության և ինքնորոշման սահմանադրական հարաբերակցության խնդիրը:

Սահմանադրական տեսանկյունից չճանաչված պետությունների կարգավիճակի ուսումնասիրությունը հնարավորություն է տալիս վերահմաստավորելու պետականության հիմնական սահմանադրական բնորոշչները՝

- ժողովրդավարական լեզվիմության,
- սահմանադրական ինքնավարության,
- և սուբյեկտայնության ձևավորման տեսանկյունից:

Թեման համադրում է սահմանադրության տեսությունը պետականության ձանաչման ինստիտուտների հետ՝ բացահայտելով սահմանադրական ինքնիշխանության այն սահմանները, որոնք կարող են գոյություն ունենալ առանց միջազգային իրավական ձանաչման: Նման դիտարկումը գիտական առումով նոր խոսք է՝ հատկապես համեմատական սահմանադրագիտության և պետականության ոլորտներում:

Ատենախոսության արդիականությունը պայմանավորված է նաև նրանով, որ այն արձագանքում է արդի սահմանադրականության մի հիմնարար մարտահրավերի՝ ինչպես է գործում սահմանադրական իրավունքը այն տարածքներում, որտեղ բացակայում է միջազգային ձանաչումը, սակայն առկա են պետական իշխանության, քաղաքացիության, օրենսդրության և սահմանադրական վերահսկողության ինստիտուտներ:

Ատենախոսության բովանդակությունը կառուցվածքային առումով բաղկացած է ներածությունից, թվով երեք գլուխներից, եզրակացությունից, օգտագործված աղյուրների և գրականության ցանկից ու Հավելվածից:

Ներածությունում ներկայացվել են հետազոտական թեմայի արդիականությունը, նպատակը, խնդիրները, օբյեկտը, առարկան, ատենախոսության տեսական և մեթոդաբանական հիմունքները, գիտական նորույթը, պաշտպանության ներկայացվող դրույթները, ատենախոսության գիտագործնական նշանակությունը, ատենախոսության կառուցվածքը:

Ատենախոսության առաջին՝ «ԶՃանաչված պետությունների իրավական կարգավիճակի ընդհանուր օրինաչափություններն ու առանձնահատկությունները» վերտառությամբ գլուխը բաղկացած է երեք պարագրաֆներից, որոնք են՝

1. ԶՃանաչված պետությունների իրավական կարգավիճակի ընդհանուր օրինաչափությունները,
2. ԶՃանաչված պետությունների իրավական կարգավիճակի առանձնահատկությունները,
3. ԶՃանաչված պետությունները որպես ժամանակակից միջազգային հարաբերությունների գործոն:

Նշված գլխում Հեղինակը ներկայացրել է չճանաչված պետությունների իրավական կարգավիճակի ընդհանուր օրինաչափությունները, առանձին ուշադրության ու քննարկման առարկա դարձնելով ինքնորոշման իրավունքի իրացման դեպքերը։ Ուսումնասիրվել են չճանաչված պետության հիմնախնդիրը, ի մասնավորի բացահայտելով նաև «չճանաչված պետություն» հասկացության բովանդակային տարրերը։ Չճանաչված պետությունների հիմնախնդիրը ներկայացվել է որպես համաշխարհային քաղաքական գործընթացի զարգացման և ազգեցության ժամանակակից իրավական և քաղաքական մտքի կարևորագույն ուղղություններից մեկը։ Անդրադարձ է կատարվել ազգերի իքնորոշման և տարածքային ամբողջականության սկզբունքների փոխհարաբերակցության խնդրին։

Աստենախոսության երկրորդ՝ «Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության սահմանադրախրավական կարգավիճակը» վերտառությամբ գլուխը բաղկացած է հինգ պարագրաֆներից, որոնք են՝

1. Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետությունը որպես սահմանադրական իրավունքի և սահմանադրախրավական հարաբերությունների սուբյեկտ,

2. Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության սահմանադրախրավական կարգավիճակի հասկացությունը, էությունը և կառուցվածքը,

3. Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության խնդիրները, նպատակները, ֆունկցիաները և դրանց սահմանադրական ամրագրումը,

4. Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության սահմանադրական կարգի հիմունքների իրագործմանն ուղղված պետության սահմանադրական լիազորությունները,

5. Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության լիազորություններն ու խնդիրները քաղաքական և սոցիալ-տնտեսական ոլորտներում։

Նշված գլխում ուսումնասիրվել են Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության՝ որպես սահմանադրական իրավունքի և սահմանադրախրավական հարաբերությունների սուբյեկտի, պետության՝ որպես ամբողջ հասարակության ու ժողովրդի քաղաքական կազմակերպության՝ սահմանադրախրավական հարաբերությունների մասնակի իրավական կարգավիճակի հարցը։ Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության սահմանադրախրավական կարգավիճակը հարցը դիտարկվել է նաև սահմանադրախրավական համալիր ինստիտուտի տեսանկյունից։ Ներկայացվել են Հեղինակի մոտեցումները պետության ընդհանուր և հատուկ կարգավիճակ հասկացությունների տարրերակման, պետության՝ որպես իրավունքի սուբյեկտի իրավասությեկտության հարցի վերաբերյալ։

Աստենախոսն այս գլխում մանրամասնորեն ուսումնասիրել է Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության սահմանադրական կարգավիճակը՝ ցույց տալով նրա պետական իշխանության ձևավորման, սահմանադրական կարգի պահպանման և իրավական համակարգի ինքնուրույնության հիմքեր, ինչի շնորհիվ ատենախոսության այս գլուխն առանձնանում է իր գործնական ուղղվածությամբ։ Մասնավորապես քննարկվել են

սահմանադրական կարգի հիմունքներում ամրագրված նորմերի գործնական նշանակությունը, սահմանադրական կարգ հասկացութան խնդիրները՝ դրանցում համընդհանրության ու կոնկրետության արտացոլման համատեքստում, վեր են լուծվել քաղաքական և սոցիալ-տնտեսական ոլորտում պետության խնդիրները:

Ուսումնասիրվել են կառավարման սուբյեկտների լիազորությունների, իշխանության կենտրոնացվածության և ապակենտրոնացվածության բնույթն ու իրազործման մեխանիզմները:

Ատենախոսության երրորդ՝ «ԶՃանաշված պետություններն Անդրկովկասում. իրավական կարգավիճակ և ճանաչման հեռանկարներ» վերտառությամբ գլուխը քաղաքացած է երեք պարագրաֆներից, որոնք են՝

1. Անդրկովկասի չճանաշված պետությունների կազմավորման առանձնահատկությունները,

2. Անդրկովկասի չճանաշված պետությունների ճանաչման հեռանկարները,

3. Անդրակովկասայան հակամարտությունները և Ղարաբաղյան պետության ֆունկցիաների իրականացումը՝ բոնի տեղահանման համատեքստում:

Ատենախոսության շրջանակում առանձնահատուկ ուշադրություն է դարձված Անդրկովկասայան տարածաշրջանի հակամարտություններին, որոնք ձեավորել են ոչ միայն նոր քաղաքական իրականություններ, այլև նոր սահմանադրափակական խնդիրներ: Հեղինակը վերլուծում է Անդրկովկասայան հակամարտությունները, ինչպես Լեռնային Ղարաբաղի (Արցախի) պետականության ձեավորման և նրա սահմանադրական ֆունկցիաների իրականացման առանձնահատկությունները, այդ թվում 2023 թվականի բոնի տեղահանման համատեքստում:

Նշված բաժնում գիտական հետաքրքրություն է ներկայացնում այն փաստը, որ հեղինակը սահմանադրափակական մոտեցմամբ է ներկայացնում բոնի տեղահանման հետեանքով առաջացած իրավական խնդիրները, որոնք կարող են դիտարկելով որպես պետական իշխանության իրականացման սահմանադրական սահմանափակումներ:

Հեղինակը փորձ է արել նաև ցույց է տալու, որ Ղարաբաղյան պետության սահմանադրական ինստիտուտները Թիանրային իշխանության գործունեության շարունակականություն, օրենսդրական ընթացակարգերի պահպանում և այլն) շարունակել են գործել նույնիսկ արտաքին ճնշումների և բնակչության մասշտաբային տեղահանման պայմաններում: Գտնում ենք, որ այդ հարցում հաջողված փորձը կարող է վկայել պետականության իրավական կենսունակության մասին:

Այս գլխում կարևորվել է նաև միջազգային իրավունքի նոր սուբյեկտների ճանաչման միասնական համալիր իրավական փաստաթուղթ մշակելու անհրաժեշտության հարցը:

Ատենախոսությունը դիտարկում է սահմանադրական նորմատիվության և փաստացի պետականության միջև առկա հարաբերակցությունը՝ ցույց տալով, որ սահմանադրականությունը կարող է գոյություն ունենալ ոչ միայն ճանաշված, այլև

շճանաչված պետությունների սահմաններում: Լեռնային Ղարաբաղի օրինակով կատարվող վերլուծությունը կարևոր է նաև վերջինիս շուրջ ստեղծված իրավաքաղաքական գործընթացների, մասնավորապես՝

- սահմանադրական իրավունքի հայեցակարգային ընդլայնման,
- ինքնորոշման իրավունքի սահմանադրականացման գործընթացների բացահայտման,
- և միջազգային իրավունքի ու ներքին սահմանադրական կարգերի համադրման մեթոդաբանական նոր մոտեցումների ձևավորման տեսանկյունից:

Այս առումով աշխատանքը նպաստում է սահմանադրափրական գիտության զարգացմանը՝ առաջարկելով նոր գիտական գործիքակազմ շճանաչված պետականությունների սահմանադրական ընկալման համար:

Շճանաչված պետությունների սահմանադրափրական կարգավիճակի ուսումնասիրությունը հնարավորություն է տալիս բացահայտել ինքնորոշման իրավակարգավորման առանձնահատկությունները, նրանց սահմանադրական զարգացման դինամիկան, ինչպես նաև միջազգային իրավունքի և ներքին իրավունքի փոխազդեցության գործնական դրսերումները: Այս համատեքստում կարևոր է հաշվի առնել Լեռնային Ղարաբաղի հիմնախնդիրը և դրա շուրջ ձևավորված իրավաքաղաքական զարգացումները:

Ատենախոսությունում արծարձվող հարցերը ոչ միայն ունեն գիտական նշանակություն, այլև կիրառական արժեք՝ կապված տարածաշրջանային անվտանգության, ինքնորոշման իրավունքի սահմանադրական ընկալման և պետական ինքնության պահպանման հիմնախնդիրների հետ: Ատենախոսությունում հեղինակը փորձ է արել բացահայտել, որ սահմանադրականությունն ինքնին ոչ թե ճանաչման, այլ ժողովրդի ինքնիշխան կամքի և ինստիտուցիոնալ կայացման արդյունք է, ինչը նոր տեսանկյուն է սահմանադրական իրավունքի զարգացման համար:

Ատենախոսության տեսական և գիտական արժեքը կայանում է նրանում, որ այն՝

1. հաստատում է սահմանադրականության համընդիանուր բնույթը, որը կարող է գործել նույնիսկ շճանաչված պետականությունների սահմաններում՝ որպես ժողովրդի ինքնորոշման իրավունքի սահմանադրական դրսերում,

2. մշակում է սահմանադրական սուբյեկտայնության նոր մոդել, ըստ որի՝ պետականությունը կարող է ունենալ սահմանադրական լեզվափոխություն, եթե այն բխում է ժողովրդի լեզվափոխման կամքից՝ անկախ արտաքին ճանաչումից,

3. համադրում է միջազգային իրավունքի և սահմանադրական իրավունքի սկզբունքները, բացահայտելով նրանց միջև փոխազդակցության և հակասության ասպեկտները,

4. առաջարկում է նոր մեթոդաբանական մոտեցում՝ սահմանադրական իրավունքի համեմատական վերլուծության հիման վրա Արցախի փորձը համեմատելով այլ

շճանաշված պետությունների (Աբխազիա, Հարավային Օսիա, Կոստվո և այլն) ձևավորման պրակտիկայի հետ:

Այսպիսով, ատենախոսությունը լրացնում է սահմանադրական գիտության այն բացը, որը չճանաշված պետությունների իրավական բնույթի գնահատման համար սահմանադրական կարգավիճակի ընկալման նոր տեսական հիմնավորում և գիտական գործիքակազմ է պարունակում: Աշխատանքը թեմայի մասով լրացնում է իրավագիտության մեջ նկատվող հետազոտությունների պակասը, իսկ որոշ հիմնահարցերում նաև տեսական-իրավական վերլուծության բացերը, ուղենչում է նոր հետազոտական թեմաներ: Հետազոտության իրականացման արդյունքում գիտական նորույթ պարունակող հիմնադրութներն ամփոփված են աշխատանքի եզրակացություններում, պաշտպանության ներկայացվող հիմնադրությներում:

Ինչ վերաբերում է աշխատանքի գործնական նշանակությանը, ապա պետք է նշել, որ հետազոտական արդյունքները կարող են օգտագործվել սահմանադրական բարեփոխումների, չճանաշված պետությունների սահմանադրական կարգավորման հարցերը շոշափոխ իրավական առարկաների դասավանդման ընթացքում: Հետազոտական արդյունքները կարող են օգտագործվել նաև իրավաբանական բուհերում որպես լրացուցիչ գիտական նյութ «Սահմանադրական իրավունք» և հանրային իրավունքի իրավական ռեժիմի հետ կապված դասընթացների, այնպես էլ միջազգային հանրային իրավունքի և պետության տեսության այլ դասընթացների համար:

Վերը նշվածի հետ մեկտեղ պետք է արձանագրել, որ աշխատանքում առկա են որոշակի բացթողումներ, թերություններ և վիճելի առաջարկություններ, որոնք հանգում են հետևյալին:

1. Աշխատանքի 2-րդ գլուխում վերլուծելով Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության խնդիրները, նպատակները, գործառույթները և դրանց սահմանադրական ամրագրման հարցերը հեռինակը եզրակացնում է, որ «(...) Այս իմաստով հետազոտության մեջ խնդիր է դրված վերլուծել նաև պետության լիազորությունները հասարակական կյանքի տարբեր ոլորտներում: Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության՝ որպես սահմանադրախրավական հարաբերությունների սուբյեկտի՝ իրավունքներն ու պարտականությունները (լիազորությունները) հանդիսանում են նրա սահմանադրախրավական կարգավիճակի հիմնական տարրը: Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության սահմանադրական լիազորությունների հետևողական իրականացումը ձևավորվում են ամենից առաջ նրա՝ ժողովրդի, հասարակության, մարդու և քաղաքացու հանդեպ սահմանադրախրավական պատասխանատվության իրացման արդյունքում: Հետևաբար պետության սահմանադրախրավական պատասխանատվությունը, այդ հասկացության լայն իմաստով, իրենից ներկայացնում է պետության սահմանադրական լիազորությունների անհրաժեշտ շարունակականությունն»:

Այս մտքից հետո հեղինակն առանձնացնում և վերլուծում է Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության լիազորությունները հասարակական կյանքի տարբեր ոլորտներում, հիմնականում մարդու իրավունքների համատեքստում: Այս առումով ատենախոսի վերլուծություններն ավելի շատ վերաբերվում են իդեալական պետությանը կամ պետության ընդհանրապես, բայց ոչ ԼՂՀ-ին, որի հիմնական առանձնահատկությունը չճանաչված վիճակն էր: Կարծում ենք, որ այս համատեքստում ատենախոսը ԼՂՀ որպես պետության առաջնային նպատակ պետք է դիտարկեր հանրապետության միջազգային ճանաչմանն ուղղված գործունեությունը, խնդիրը, որը շատ ավելի կարևոր գործառույթ էր այլ գործառույթների համատեքստում, նախադրյալ էր բուն պետության գոյության ու մնացած նպատակների, խնդիրների, գործառույթների համար:

2. Ատենախոսը աշխատանքի 72-րդ էջից սկսած բավականին համակողմանի վերլուծում է Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության որպես պետության պատասխանատվության մի քանի առումներ: Մասնավորապես, ըստ ատենախոսի «(...) Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության սահմանադրական լիազորությունների հետևողական իրականացումը ձևավորվում են ամենից առաջ նրա՝ ժողովրդի, հասարակության, մարդու և քաղաքացու հանդեպ սահմանադրափական պատասխանատվության իրացման արդյունքում: Հետեարար պետության սահմանադրափական պատասխանատվությունը, այդ հասկացության լայն իմաստով, իրենից ներկայացնում է պետության սահմանադրական լիազորությունների անհրաժեշտ շարունակականություն:»

Պետության սահմանադրափական պատասխանատվության առանձնահատկությունը ամենից առաջ որոշվում է հենց պատասխանատվության սուբյեկտի առանձնահատկությամբ: Պատասխանատվության ավանդական հասկացությունն իր մեջ ենթադրում է այս կամ այն սուբյեկտի պետության հետ պատասխանատվության իրավական կարգավիճակում գտնվելու հանգամանք, որից էլ հենց բիում է իրավնախտում կատարելու համար նախատեսված պատասխանատվությունը: Եվ հենց այստեղ է, որ պետությունը ժողովրդի, հասարակության և առանձին անհատի հետ հարաբերություններում հանդես է գալիս որպես պատասխանատվության սուբյեկտ: (...):»

Այստեղից երևում է, որ հեղինակը պետության պատասխանատվությանը դիտարկում է միայն նեգատիվ իրավական իմաստով, անտեսելով պատասխանատվության մեկ այլ՝ հանրային-իրավական պատասխանատվությունը, որա իրացման իրավական ձևերը ինստիտուտները, որոնց արդյունքում պետությունը պատասխանատվություն կերպում է խախտումների, այլ չգործելու, ոչ արդյունավետ ու սխալ գործելու հետևանքով:

3. Ատենախոսն աշխատանքի 2.4 ենթագլխի եզրափակիչ մասում արձանագրում է. «(...) Հետեարար պաշտպանության կազմակերպման հարաբերությունների կարգավորումները Արցախի Հանրապետությունում պետք է արժանանային

առանձնահատուկ ուշադրության, վերածվեին յուրահատուկ բնույթի սահմանադրական կարգի հիմունքների դրանից բխող բոլոր իրավական հետևանքներով: Պետք է համաձայնվել նաև այն հեղինակների հետ, ովքեր Հայաստանի Հանրապետության ու Արցախի Հանրապետության աշխարհաքաղաքան առանձնահատկություններից ելնելով հիմնավորում են, որ որ պետական կառուցակարգի կազմակերպական ու գործառության սկզբունքներից է պաշտպանունակության սկզբունքը, և որպեսզի այդ սկզբունքից բխող իրավական պահանջների իրավական գործողությունը տարածվի և՝ հանրային իշխանության կառույցի, և՝ հասարակության (ժողովրդի), և՝ քաղաքացիների վրա, սկզբունքը պետք է ունենա «սահմանդրական կարգի հիմունքի» իրավական ուժ (...): Հանգելով այսպիսի կարևոր և հիմնարար եզրակացության, հեղինակը չի զարգացնում դա, մասնավորապես դրանից բխող մեթոդոլոգիական ճշգրտումներ չի կատարում Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության սահմանադրաբարավական կարգավիճակի, Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության նպատակների ու խնդիրների, գործառույթների սահմանադրական լիազորությունների վերաբիմաստավորման հիմնահարցերը քննարկելիս:

Պետք է նշել, որ մատնանշված նկատառումներն ունեն մասնակի և խորհրդատվական բնույթ, որոնք չեն կարող ազդել Դավիթ Հակոբյանի գիտական աշխատանքի ընդհանուր դրական արժանիքների վրա:

Ատենախոսության կառուցվածքը թույլ է տվել հեղինակին համակարգային, քազմակողմանի, ամբողջական և ճիշտ եղանակներով լուծել հետազոտության թեմայի վերաբերյալ առաջ քաշված խնդիրները: Ունի գիտական արժանահավատ մակարդակ, աշքի և ընկնում մոտեցումների ու արդյունքների գիտական նորույթով, ունի ներքին միասնություն, համալիրություն, համակարգվածություն, հարուստ միջոլորտային աղբյուրագիտական հիմքեր: Ակնհայտ է նաև աշխատանքի արդիականությունը և դրա արդյունքների գործնական նշանակությունը:

Ատենախոսության սկզբանակի արտացոլում է հետազոտության հիմնական դրույթները, իսկ ՀՀ քարձրագույն որակավորման կոմիտեի կողմից հաստատված գիտական հրատարակությունների համար ընդունելի պարբերականներում հեղինակի հրատարակած հոդվածները արտացոլում են ատենախոսության հիմնական արդյունքները:

Ատենախոսության թեման և բովանդակությունը համապատասխանում են ընտրված մասնագիտությանը:

Հետևաբար, Դավիթ Էղիկի Հակոբյանի «Չճանաչված պետությունների իրավական կարգավիճակի հիմնախնդիրների սահմանադրաբարավական հետազոտությունը (Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության օրինակով)» թեմայով ատենախոսական հետազոտությունը իրենից ներկայացնում է արդիական, գիտական նորույթ պարունակող, տեսական և գործնական-կիրառական նշանակություն ունեցող ավարտուն, ինքնուրույն ուսումնասիրություն:

հետազոտությունը իրենից ներկայացնում է արդիական, գիտական նորույթ պարունակող, տեսական և գործնական-կիրառական նշանակություն ունեցող ավարտուն, ինքնուրույն ուսումնասիրություն:

Վերը շարադրվածք հիմք է տալիս եզրակացնելու, որ Դավիթ Էղիկի Հակոբյանի «ԶՃանաշված պետությունների իրավական կարգավիճակի հիմնախնդիրների սահմանադրախրավական հետազոտությունը (Լեռնային Ղարաբաղի Հանրապետության օրինակով)» վերտառությամբ ատենախոսությունը համապատասխանում է Հայաստանի Հանրապետությունում գիտական աստիճանաշնորհման Կանոնակարգով սահմանված պահանջներին, իսկ հեղինակն արժանի է ԺԲ.00.02 - Հանրային իրավունք (սահմանադրավական, վարչական, ֆինանսական, մունիցիպալ, բնապահպանական, եվրոպական իրավունք, պետական կառավարում) մասնագիտությամբ իրավաբանական գիտությունների թեկնածուի աստիճանի շնորհմանը:

ԵՊՀ իրավագիտության ֆակուլտետի

սահմանադրական իրավունքի ամբիոնի վարիչ,
իրավ. գիտ. թեկնածու, դոցենտ

Վ. Ն. Ալվագյան

ԵՊՀ գիտական քարտուղար

Ա. Վ. Հովհաննիսյան

12-11-25 p.